

bolj sedaj zoper prihod princa. Giers, ruski minister zunanjih zadev, razpošilja v tacem smislu pisma do vseh velešil, katerih se tiče bolgarsko vprašanje. — Novo ministerstvo male Srbije trdi, da je prejšnje ministerstvo bilo zapravljivo in celo — nepošteno. No, tako hudo pa menda vendar le ne bode. — V Makedoniji stojé sedaj roparji na vrhu. Turške oblasti jim ne morejo priti do živega. — Krivica rodi krivico. Prusija je bila jela Ruse in Poljake izganjati iz svojih ozemelj, sedaj pa ji vrača Rusija ter podi nemške, posebno judovske trgovce prek svojih mej. Vsled tega je veliko kriča v nemških listih. — Iz Prusije se letos sila veliko ljudi izseljuje, najbolj v Ameriko. Doma ni zaslužka, za to si ga gredo iskat drugam. Ob sami nemščini se tedaj ne živi tudi — v srcu Nemčije, v Prusiji. — Nemški cesarjevič še vedno boleha in tudi stari cesar gre že vidno proti grobu. Ni torej brez vsega, če že sedaj gledajo Nemci z nečim strahom na-nju. — V starem škofovskem mestu, Fulda, imajo letos nemški škofje zbor, na katerem se razpravlja vprašanje, kako se naj zacelijo katol. cerkvi rane, ki jih ji je vsekala „kulturna borba“. — Angležani so polni upa, da bode mogoče mir ohraniti Evropi, ker ni navskrižja med vlada mi, kar se tiče glavnih reči. — Francija drži sedaj v bolgarskih zadevah popolnem z Rusijo ter torej tudi ona ne pritrdi stvar em, ki se vrše v Bolgariji na škodo Rusije. — Francoska vlada misli, da je razstava l. 1889 še vedno mogoča v Parizu in za to ne stori sile Nemcem, ki živé po Francoskem, ljudstvo pa jih le težko gleda. — V Madridu je nekdo položil na stopnice hiše ministra notranjih zadev tri dinamične patrone, le-te so sicer razletele, a škode niso storile. To je bila še velika sreča. — Italija ima svojo kolero, a skorej se zdi človeku, da se vlada ne zmeni za-njo. Je pač ji že vsakdanja bolezen. V Ameriki je jel goreti most prek reke Niagara, vlak, ki je v tem prišel, se ni ustavil v pravi čas ter se je prekučnil v reko. Se vé, da je potovalce potegnil seboj v mokri grob, le malo število so jih še iz vode potegnili.

Za poduk in kratek čas.

Peyramale, bivši lurški župnik.

(Dalje.)

Ali kakor nobeden župnik na svetu nima samih dobrih ovčic v svojem ovčnjaku, tako je tudi Peyramale imel v svoji župniji nekaterega kozleka, ki mu je veliko preglavice prizadjal. Vsak duhovnik je bil temu človeku trn v peti; vera mu je pa bila deveta briga. Da bi kateri duhovnik zamogel dober pastir biti, ali da bi pastir za svoje ovce kaj srca imel, tega niti

verjeti ni mogel. Od daleč že se je ogibal gospoda župnika, če bi ga imel srečati, in tedaj pastir zgubljene ovce nikdar in nikjer ni mogel doseči, da bi jo dj al na svoje rame ter jo rešil v hlev.

Toti nevernik nekega dne zavozi v globokem klan cu, kjer je bila vsa cesta globoko premočena, ker je bilo jako dežilo. Naenkrat se nagne voz; eden potač se je vsedel v globok kolnjak, katerega je mlakica zakrivala. Voznika voz pritisne na steno klanca, da je globoko zdihoval, ker si nikakor ni mogel pomagati. Pot ač se vdira zmiraj globlje, da mora nesrečnega vozača precej združniti. Možu je že bila sila, da je komaj sopihal, in na ves glas je klical na pomoč. Prilično pride Peyramale po tisti cesti, vidi nevarnost in takoj pribeži na pomoč.

„Skesajte se svojih grehov, kliče gospod župnik, da vas grehov odvežem“.

Pa župnik je že tudi zlezel pod voz in z orjaško svojo močjo voz toliko vzdigne, da trpin izleze iz klade, ter ga tako reši strašne, gotove smrti. Mož na vso srečo ni druge škode trpel, kakor da mu je tu in tam nekaj kože uneslo.

Stari grešnik zdaj lurškega župnika ni mogel prehvaliti, zdaj niti v nebesih niso imeli boljšega angelja od Peyramaleja; župniku pa se je mudilo domú najbolj za to, da se je odtegnil hvali, katero mu je na glas pel nemarni njegov župljan.

Drugo jutro nekdo že zgodaj trka na farovška vrata. „Gospod župnik, jaz nosim že leta še eno breme, ki me teži in ki me hoče kar zadušiti, prosim, da še me le-te težave rešite“. „Prav iz srca rad“, reče sedaj župnik ter se poda v cerkev.

Dobri župnik skesanega grešnika, ki je v cerkvi, kakor mitar potr t klečal pred njim, odveže njegovih grehov. Za Peyramaleja pa je bil ta dan praznik, ker je našel ovco, ki je bila zgubljena, in ko bi imel za čem, bi tudi ta den za sósede gostijo napravil, da bi se ž njim veselili, kakor je o evangelijskem dobrem pastirju brati. Toda župnik še je pol leta čutil v ledovju dobroto, koje je storil zgubljenemu sinu; bil se je namreč prevzdignil.

(Dalje prih.)

Smešnica 33. Fanté se je učil pri necem čevljarju tega rokodelstva. Kar se tiče jela, pa se mu ni godilo, Bog zna, kako dobro. Dalje ko se je učil, bolj se je prepasaval. Enkrat dobi kaj majhen kosček mesa. To ga tako gane, da se začne na glas jokati. „Kaj se jokaš?“ vpraša nevoljna mati čevljarka. „O“, odgovori fanté, „kaj bi se ne jok al, če pomislim, da je moral mesar za tak kosček mesa zaklati celega vola!“